

НЕНАД ШАПОЊА

У ТИШИНИ ТЕГА БАЧЕНЕ КОЦКЕ

ВЕЛИКА ПРИЧА ГУТА МАЛУ ПРИЧУ:
МАЛА ПРИЧА РАЗАРА ИЗНУТРА ВЕЛИКУ

Гледам како душа
исијава са лица,
које тада
једно јесте.

Упорно тражим место
на коме ме не може бити.
Једино тамо
сигуран сам да јесам.

А ти,
не можеш побећи
од себе,
чак и када си
усред гужве.

И ко ће ту коме рећи,
и шта?
Можда највише,
то нисам ја.

МОЈА ГЕОГРАФИЈА:
ЗОВЕ СЕ ПСИХОЛОГИЈА

Преписујем звук времена,
порозног и поузданог у исти мах.

Колико година треба да стекнеш,
да би остао заувек млад?
А како је лако заспати
и не будити се.
Бити у себи
и свој на свом.
У потпуној сигурности,
јер тамо све јесте.

НАВЛАЧИШ ОДЕЛО ТЕЛА:
СВЕ У НАДИ ДА ЋЕШ СЕ ПРОБУДИТИ

Срећу и сигурност
описавам у исти час
док се питам
ко је пројурио
ко проминуо
кроз ово биће,
живот или време.

О, ЈАВИ МИ СЕ:
ХОЋУ ЛИ СУТРА БИТИ ТУ ГДЕ ЈЕСАМ?

Пратим дечака у себи,
ослушкујем нелагодност
која га топи
у одраслом телу.

Као да никада није био
све оно што најстварније јесте,
свој и цео,
сам и потпун.

Покушава да изађе
из ропства у којем га
годинама спутавам
све више и више.

Гребе ме и безгласно моли,
да просветлим замрачен свет,
да будем оно што сам био,
када био јесам.

Моли ме да изађем,
из игре коју губим.

Моли ме да не бацам
обележене коцке
туђом руком.

Моли ме за шапат пажње.

А ја,
сурово и непристојно,
бацам коцку,
баш када сам осетио
где је у њој тег.

КОМЕ ПРИПАДА ПРОСТОР:
КРОЗ КОЈИ СЕ КРЕЋЕМ

Усред детињства,
у овој кожи и телу,
педесет и пет лета старом
крећем се у свету,
са очима и умом петогодишњака.

Не верује ми нико.
Али су сви спремни да повреде ме.

Увек одлазимо
тамо где смо већ били.
А све то беше још само
искушење тренутка.

Оног,
у коме ме
не можеш наћи,
ни у једном падежу,
ни у примисли зачете близине!

(Из рукописа „У тишини тега бачене коцке”)